గవేషణ

శ్రీరంగం శ్రీనివాసరావు

(మిలిటరీమార్చి రికార్డు వినబడుతూ ఉంటుంది)

ప్రకటన: భూలోకంలో ఒక మానవుడు తన ముప్ఫయి అయిదో ఏట చచ్చిపోయాడు. అతని ఆత్మని మృత్యుదూతలు మిలిటరీపహరాతో మరో ప్రపంచానికి తీసుకుపోతున్నారు. ఆ లోకంలో అతని ఆత్మని ఒకానొక న్యాయస్థానంలో అప్పగించవలసిందిగా మృత్యుదూతలకి ఉత్తరువు దారిలో హఠాత్తుగా మానవుడు మేలుకొంటాడు. తానింకా బతికి ఉన్నానని మృత్యు దూతలతో వాదిస్తాడు.

[ఫేడౌట్. మిలిటరీ మార్చి]

[ఫేడిన్- మానవుని గొంతుక]

మానవుడు · ఇదేమిటి? మీరంతా ఎవరు? ఎక్కడికి తీసుకుపోతున్నారు నన్ను? మాట్లాడరేం? మాటలు రావూ మీకు?

ఒక మృత్యుదూత: మాట్లాడకుండా నడవ్వయ్యా మానవుడా.

ఇంకొక మృత్యుదూత: ఈ మనిషి చచ్చిపోయాడు కదా ఎలా మాట్లాడ గలుగుతున్నాడు? ఎప్పుడూ ఎరగని విడ్డూరం.

మాన: నేను చచ్చిపోయానా? మీకేం మతిపోయిందా? మనిషంత మనిషిని నేను కనబడలేదూ మీకు?

౨ వ మృ: నిన్ను చూడనక్కరలేదు. నీకు శరీరం లేదు. నువ్వు చచ్చిపోయావు. నీ కళేబరం ఇప్పుడు మీ పల్లెటూరి వల్లకాట్లో ఉంది.

మాన: నేను బతికే ఉన్నాను. నన్ను వదలిపెట్టండి. నా లోకానికి పోతాను. నా శరీరంలోకి పోతాను. నా ఇంటికి నేను పోతాను. నన్ను వదలిపెట్టండి.

౧ వ మృ: నిన్ను వదలిపెట్టడానికి ఉత్తరువు లేదు. న్యాయమూర్తిముందు నువ్వు నిలబడబోతున్నావు నిన్నక్కడ విచారణ చేస్తారు.

మాన: నేనేం పాపం చేశాను?

౧ వ మృ: ఏమో. మమ్మల్ని అడగవద్దు. మాట్లాడకుండా రా.

౨ వ మృ: ఈ మానవుడు చచ్చిపోయాడు కదా ఎలా మాట్లాడుతున్నాడు?

మాన: మళ్లీ అదే మాటా? నేను బతికే ఉన్నాను.

౧ వ మృ: అది మాకు అనవసరం. మా ఉత్తరువు ప్రకారం మేము నడుచుకోవాలి.

మాన: ఆ ఉత్తరు విచ్చిన అధికారి ఎవరు?

౧ వ మృ: అధికంగా మాట్లాడకు. ఆజ్ఞలను ఉల్లంఘించకు.

మాన: నన్నాజ్ఞాపించుతున్న దెవరు?

౧ వ మృ: అందర్నీ ఎవడుశాసిస్తున్నాడో వాడు.

మాన: అతని దగ్గరకా నన్ను తీసుకొని వెళ్లుతున్నారు?

౧ వ మృ: అబ్బే. అతని దర్శనం అంత సులభం కాదోయ్, మానవుడా. చచ్చిపోయిన వెంటనే విచారణ జరిగే మొదటి న్యాయశాలకి తీసుకు వెళ్లుతున్నాం నిన్ను.

౨ వ మృ: ఈ చచ్చిపోయిన మనిషి ఎలా మాట్లాడుతున్నాడో? ఏదో పొరపాటు జరిగినట్టుంది.

మాన: అవును. నన్ను వదలిపెట్టండి. నేను బతికే ఉన్నాను. మీరు నమ్మరూ నన్ను?

౧ వ మృ: మేము నమ్మినా, నమ్మకపోయినా నీకేం ప్రయోజనం లేదు. నిన్ను వదలి పెట్టగల స్థితిలో మేం లేము. బహుశా నువ్వు బతికే వున్నావేమో కాని—

మాన: బహుశా అంటావేమిటి? నిశ్చయంగా నేను బతికే ఉన్నాను.

౨ వ మృ: ఎక్కడో పెద్ద పొరపాటు జరిగింది.

౧ వ మృ: ఈ లోకంలో ఎన్నడూ పొరపాట్లు జరగవు.

మాన: ఏం ఇదేం స్వర్గమా?

౧ వ మృ: స్వర్గమనీ నరకమనీ వేరే వేరే లోకాలు లేవు. నీ పాపం నీ నరకం. నీ పుణ్యం నీ స్వర్గం.

మాన: ఏది పుణ్యం? ఏది పాపం? స్వర్గనరకాలు వేరు వేరుగా లేకపోతే పుణ్యపాపాలు కూడా వేరు వేరుగా లేవు.

౨ వ మృ: చచ్చిపోయిన వాడిని చచ్చినట్టుండక చట్ట విరుద్ధంగా మాట్లాడ్డం పాపం.

౨ వ మృ: ఊరుకో. ఊరుకో. ఇతణ్ణి విచారణ చేసే అధికారం మనకి లేదు.

౨ వ మృ: అయితే ఈ మానవుణ్ణి మాట్లాడ వద్దను. వీడు మాట్లాడుతూ వుంటే నా కెందుకో భయం వేస్తోంది.

౧ వ మృ: మన మేదో తప్పుపని చేస్తున్నట్టు నా అంతఃకరణకి స్ఫురిస్తోంది. చచ్చిపోక ముందే మనం ఇతణ్ణి తీసుకుపోతున్నామేమో?

౨ వ మృ: ఇందులో మన తప్పేంఉంది. మనకిచ్చిన ఉత్తరువు ప్రకారం మనం నడుస్తున్నాం.

౧ వ మృ: ఈ మానవుడు బతికే ఉన్నాడు. ఇతణ్ణి న్యాయమూర్తి యెదుట నిలబెట్టడానికి వీలులేదు.

౨ వ మృ: ఉత్తరువును ఉల్లంఘించవలసిందేనా?

౧ వ మృ: ఎంత సంకటం వచ్చిపడింది మనకి. ఎక్కడో తప్పు జరిగింది. దాని ఫలితం మనం అనుభవిస్తున్నాం.

౨ వ మృ: ఊరుకో. ఊరుకో. తప్పు జరిగిందని నిశ్చయంగా నీకేం తెలుసు? తెలియందే ఎవళ్ల మీదనైనా ఎలా నేరం ఆరోపించగలవు?

౧ వ మృ: ఈ మానవుడు బతికి వుండడమే ఇందుకు నిదర్శనం.

౨ వ మృ: మానవుడు మాట్లాడలేదు.

౧ వ మృ: మానవుడు మరణించాడు.

౨ వ మృ: మరింతసేపూ మాట్లాడాడే? ఇది సంభవమా?

౧ వ మృ: ఇంతసేపూ ఏదో భ్రాంతిలో పడ్డాం మనం.

౨ వ మృ: మరి మనకింత భయం వేసిందేం? ఎన్నడూ భయమంటే ఏమిటో ఎరగమే మనం. ఒక మానవమాత్రుడు ఎంత హడలు కొట్టించాడు మనల్ని. ఏదో తప్పు చేసినట్లు ఎంత వణికిపోయాం ఇంతసేపూ?

౧ వ మృ: ఈ లోకంలో ఎప్పుడూ తప్పు జరగదు. ఇదివరకెప్పుడూ మనం బతికున్న వాళ్ల జోలికి పోలేదు.

మానవుడు: ఇప్పుడు మీరు నాకు అన్యాయం చేస్తున్నారు. నా ప్రాణాలు తీసేస్తున్నారు. నన్ను నరకబాధ పెడుతున్నారు. నేనేం తప్పు చేశానని? బతికుండగానే నన్నిలా కాల్చేస్తున్నారేమిటి? తీసుకెళ్లండి! నన్ను మీ న్యాయమూర్తిదగ్గరకి తీసుకెళ్లండి. అతణ్ణే ప్రశ్నిస్తాను. కానియ్యండి. మీధర్మం మీరు నిర్వహించండి. ఆ న్యాయమూర్తి ఎవరో నాకు చూపించండి. బహుశా అతడు భగవంతుడు కాడనుకుంటాను. అతనికన్నా తక్కువ హోదాలో ఉన్న క్షుద్రదేవత అనుకుంటాను. మా భూలోకంలో ఇలాంటిఅధికారులుచాలా మంది ఉన్నారు. ఇక్కడకూడా ఉన్నారన్నమాట అన్యాయాధికారులు.

౧ వ మృ: ఊరుకో, ఊరుకో. ఇదుగో న్యాయశాల సమీపించాం. మానవుడా! మమ్మల్ని చీవాట్లు పెట్టకు. నీ మరణానికి మేము కారణం కాం. నువ్వసలు చచ్చిపోయావో బతికున్నావో కూడా మాకు తెలియదు. ఆజ్ఞ మేరకు నిన్నిక్కడకి తీసుకొచ్చాం, అంతే.

౨ వ మృ: ఇక మేం వెళ్లిపోతున్నాం. ఇక్కడి రక్షక భటులకి నిన్నప్పగించి మేం సెలవు తీసుకుంటాం. మానవుడా నీ రౌద్రాకారాన్ని చూస్తే మాకు భయంవేస్తోంది. విచారణలో నువ్వు గెలవాలని త్రికరణ శుద్ధిగా కోరుతున్నాం. దేవతలుకూడా పొరపాటు చేస్తారని నీ జీవితంతో

బుజువు చేశావు. నువ్వు జీవించే ఉన్నావనడానికి మాకేమీ సందేహంలేదు. మానవుడా జీవించు.

౧ వ మృ : మరినాకు సెలవు. (పావు నిమిషంసేపు జంత్ర సంగీతం.)

౨

ప్రకటన : మృత్యుదూతలు మానవుని ఆత్మని మరో ప్రపంచపు న్యాయస్థానానికిచెందినరక్షకభటులకి అప్పగించి వెళ్లిపోయారు. రక్షకభటులు ధర్మాసనంమీద కూర్చున్న న్యాయమూర్తి సమక్షంలో మానవుణ్ణి హాజరు పెట్టారు. ఈ న్యాయమూర్తి వయస్సు లేని, నేత్రాలు లేని ఒక స్త్రీ మూర్తి.

న్యాయమూర్తి : మానవుడా! ఎన్నడూ జరగని పొరపాటొకటి ఈ లోకంలో జరిగింది. ఇప్పుడే నీ కాగితాలన్నీ తెప్పించి పరిశీలించాను. నాకు కళ్లులేవుగాని చూడగలను. భూలోకంలో నీకింకా అయిదు సంవత్సరాల ఆయుస్సు ఉండగా ఈ కార్యాలయంలోని ఒక చిన్న ఉద్యోగి తప్పు లెక్కవల్ల మృత్యుదూతలు నిన్నిక్కడికి తెచ్చేశారు. నువ్వు చనిపోయావని నిజంగానే వాళ్ళనుకున్నారు.

మాన : మీరు ధర్మస్వరూపులు. దేవతల పొరపాటువల్ల ఈ మానవుడు బాధ పడుతున్నాడు. నన్నుకూడాఇప్పుడు సందేహంబాధిస్తోంది. నేనుబతికున్నట్టా చచ్చిపోయినట్టా?

న్యాయ : మృత్యు రాజ్యపు చట్టం ప్రకారం నువ్వు చనిపోయినట్టుగానే ఉత్తరువు పడిపోయింది. తక్షణమే మృత్యు దూతలు నీ శరీరంనుంచి నీ ఆత్మని తొలగించి వేశారు. నీ కాగితాలు తెప్పించి

పై అధికారులతో నీ విషయమై ఎంతో వాదించాను. ఇక్కడి వ్యవస్థలో ఎప్పుడూ పొరపాటు జరగదనే అందరూ అనుకుంటున్నారు. కాని నీ పట్ల మాత్రం పొరపాటు జరిగింది. నీ కన్యాయం జరిగింది. నక్షత్రాల సాక్ష్యం ప్రకారం నీకింకా అయిదేళ్ళ ఆయువుందని నేను స్థిరంగా నిర్ధారణ చేశాను.

మాన : ధర్మదేవతా! కృతజ్ఞుణ్ణి.

న్యాయ : నువ్వింక భూలోకానికి పోవచ్చు. నీ ఆత్మని దేవదూతలు మర్యాదగా మీ పల్లెటూళ్లో వదలిపెడతారు. మా పొరపాటువల్ల నీకు అన్యాయం జరిగినందుకు మేమందరమూ సిగ్గుతో తలవంచుకుంటున్నాము. భగవంతుడు కూడా-ఆయన్ని నేనెప్పుడూ చూడలేదు గాని-ఈ జరిగిన దానికెంతో బాధపడుతూ ఉంటాడు.

మాన : ధర్మదేవతా! భగవంతుణ్ణి మీరూ చూడలేదా ఎప్పుడూ?

న్యా : భగవంతుడు ధర్మానికికూడా అతీతుడు. ఈచర్చ లిప్పుడు వద్దు. ఇక నేను సభ చాలిస్తున్నాను. నువ్వు భూలోకానికి వెళ్లు.(అరనిమిషం సేపు జంత్ర సంగీతం.)

3

ప్రకటన : దేవదూతలు మానవుని ఆత్మను అతని పల్లెటూళ్లో దిగవిడిచి పోయారు. కాని అప్పటికే అతని శరీరాన్ని బంధువులంతా దహనం చేసి వేశారు. ఇంకా అయిదేళ్ల జీవితంఉన్న మనుష్యుడి ఆత్మ నివసించడానికి శరీరం లేదు. తన శరీరాన్ని వెతుక్కుంటూ ఆత్మ ఆ రాత్రంతా ఎంతో అల్లాడింది. మళ్లీ ధర్మదేవత దర్శనం చేసుకుంటే బాగుండుననుకుంది. కాని ఈ లోకంలోని ఉన్నతాధికారుల దర్శనం చేసుకోవాలంటేనే ఎందర్నో ఆశ్రయించి ఎన్నెన్నో తిప్పలు పడాలే ఆ లోకంలోని అధికారిని దర్శించడం అంటే మాటలా? నిన్న తనప్రయత్నం లేకుండానే ధర్మదేవత కనబడింది. ఈ రోజు ఎక్కడుందోకూడా తెలియదు. అయినా తన ప్రయత్నాన్ని ఆత్మ వదిలిపెట్ట దలుచుకోలేదు. సమస్తదేశ కాలావధులతో స్వతంత్రంగా నిరాఘాటంగా సంచరించ గలుగుతోంది ఆత్మ. కాని, పంచభూతాలలో కలిసిపోయిన తన శరీరం మాత్రం ఎంత వెదికినా మళ్లీ కనిపించదు. ఇదేమిటీ కొత్త ఉపద్రవం? ఎక్కడో ఎవ్వరో చేసిన పొరపాటుకి తానెందుకింత బాధ పడాలి? మళ్లీ తాను మరో ప్రపంచానికి వెళ్లి ఎలాగైనా తన శరీరాన్ని తనకిప్పించవలసిందని న్యాయమూర్తి యెదుట ఫిర్యాదు చెయ్యడానికి మరణజీవితాల మధ్య అల్లాడుతున్న మానవుని ఆత్మ నిశ్చయించింది.

(మరోప్రపంచపు న్యాయస్థానం వెలుపల. పెద్ద పెద్ద సొరంగాలవంటి వరండాలు. కీచురాళ్ల చప్పుడు. ప్రవేశం ఆత్మరూపంలో మానవుడు)

మాన : ధర్మదేవతా! ధర్మదేవతా!

(ఎవరూ పలకరు. కాలావధుల కొసనుంచి అతని జాలికేకకు అదే జవాబుగా ప్రతిధ్వని. చీకటి గుహల్లోంచి నదులు ప్రవహించినచప్పుడు.)

మాన : న్యాయమూర్తీ! న్యాయమూర్తీ!

(ఎవరూ పలకరు, ప్రతిధ్వని తప్ప. తర్వాత గాజుపెంకులు పగిలిపోయినట్లు నవ్వు)

నవ్వినమనిషి : ఈ భగవంతుని న్యాయస్థానంలో ఎవరయ్యా నువ్వు?

మాన : నేనో మానవుణ్ణి. నాకింకా అయిదేళ్లు ఆయుర్దాయం ఉంది. (నవ్వు) ఎందుకలా నవ్వుతావు? ఎవరివి నువ్వు?

నవ్విన : ఎవరినైతే నేం? ఆనందం అనుకో. నన్ను మాటవరసకి. ఏకం నా సంఖ్య. ఎప్పుడూ ఇక్కడే నా ఉద్యోగం. నీకు ప్రస్తుతం సాయం చెయ్యడానికి వచ్చాను.

మానసంతోషం. నిజంగా ఇది స్వర్గ లోకంలావుంది.

నవ్విన : ఇక్కడ ఉద్యోగుల్ని కొందర్ని చూస్తే ఇదే నరకం అనుకుంటావు నువ్వు. వాళ్ల దాహం నువ్వు తీర్చలేవు. మాటవరసకి నాలోనే మరో దుర్మార్గపు వేపుంది. మాటవరసకి నీకు నేను న్యాయమూర్తి దర్శనం చేయిస్తాననుకో. నాకే మాత్రం లంచం చదివించుకోగలవు?

మాన : ఇంకా సందేహమా? ఇది నరకం.

నవ్విన : అన్నీ నీ మనస్సులో నువ్వే కల్పించుకుంటున్నావు. నిష్కల్మషంగా నీకు సహాయపడాలని వచ్చాను. మాటవరసకి నువ్వు కోరిన వరం ఇస్తాను. నేను కోరే హవిస్సులతో నన్ను సంతోషపెట్టు.

మాన : ఆనందానికి ఆనందం కలిగించాలా నేను? నన్ను నేను హోమం చేసుకుంటున్నాను. ఇది చాలదా నీ తృప్తికి. నిన్ను నూటఎనిమిది పేర్లతో పిలిచి స్తోత్రం చేస్తాను. నీకు జాలి కలగదూ. ధర్మదేవతని చూపించవూ?

నవ్విన : ధర్మదేవతా దర్శనం! అదంత సులభమనుకున్నావా మానవుడా. మాటవరసకి అందుకెంత తపస్సు కావాలో ఆలోచించావా?

మాన : నేను కోరకుండానే నిన్న ఆవిడ నాకు దర్శన మిచ్చింది.

నవ్విన వ్యక్తి : నువ్వు భూలోకపు కాల పరిమితులలో మాట్లాడడం మానివెయ్యాలి. మాటవరసకి నిన్న చూశావో, కొన్ని యుగాల కిందట చూశావో ఎవరికి తెలుసు? ఇంతకీ నువ్వెందుకు ఆవిడను చూడాలి?

మాన : నీకు తెలియదా మహానుభావా! నా నోటంట చెప్పించాలా?

న. వ్య : నువ్వేదో దావాలో గెలిచావట, కాదూ?

మాన : గెలిచానో, ఓడానో! ఈ ప్రాణానికేమీ సుఖం లేదు. నా శరీరం నాకు దొరికితే బాగుండును.

న. వ్య : ఏమైంది నీ శరీరం? ఎక్కడ పారేసుకున్నావు?

మా : నేనేమీ పారేసుకో లేదు. మీ న్యాయస్థానంలో ఒక ఉద్యోగి చేసిన పొరపాటువల్ల నాకు మరణం సంభవించింది.

న. వ్య : అలాగనా పాపం.

మాన : ధర్మదేవత నా జీవితాన్ని నాకు మళ్లీ ప్రసాదించింది. కాని మావాళ్లు నా శరీరాన్ని దహనం చేసివేశారు. నిన్న రాత్రంతా నే నెంతో యాతన పడ్డాను. ఒక చచ్చిపోయిన గబ్బిలం శరీరంలో ప్రవేశించాను. గబ్బిలంగా బతకడం ఎంత కష్టం. చాలాసేపు ఒక చెట్టు కొమ్మని పట్టుకొని వేలాడేను. నూతిలో ఒక కప్ప చచ్చిపోయి ఉంది. పోనీ అని దాని ఒంట్లో దూరేను. కప్ప బతుకు, అందులోకీ నూతిలోని కప్ప బతుకు- అదీ ఉక్కిరిబిక్కిరిగానే ఉంది. నాకు మిగిలిన అయిదేళ్లూ నా బతుకు నేను బతకక ఇంకో జంతువుని ఎందుకు కావాలి నేను?

న. వ్య : పోనీమనిషిగానే బతకలేకపోయావూ? మాటవరసకి భూలోకంలో మనుష్య కళేబరాలకేం తక్కువ? అనుక్షణం ఎందరు మరణించడం లేదు? కాశ్మీరంలో, మలయాలో, జావాలో—

మాన : ముప్ఫయి అయిదేళ్లు నేను నేనుగా జీవించాను. నా శరీరంతో సమాధాన పడ్డాను. అది మాని ఇంకొకరి బతుకు నే నెలా బతగ్గలనుచెప్పూ? వాడి అలవాట్లు, వాడి ఆలోచనలు అన్నీ వాడివే. పోనీ ఎలాగో కష్టపడి వాడినే అవలంబిస్తాననుకో, అప్పటికీ నాది అబద్ధం బతుకే అవుతుంది.

న. వ్య : ఎక్కడో జరిగిన ఒక్క తప్పువల్ల ఎంత ఇబ్బందిలో పడ్డావు నువ్వు. నీకు సాయపడాలని ఉంది నాకు. నువ్వు నాకే లంచాలూ ఇవ్వనక్కర లేదు లే. నీకేం సహాయం కావాలోచెప్పు. నీ శరీరాన్ని మాత్రం చూపించమనకు.

మానవుడు : ధర్మదేవతని చూపించు.

న. వ్య : ఆవిడ మాత్రం ఏం చెయ్యగలదు? ఆవిడే కాదు ఎవ్వరూ యిక నీ శరీరాన్ని నీ కివ్వలేరు.

మాన : దేవతలకి కూడా అసాధ్యమైన కార్యాలున్నాయా?

న. వ్య : మానవుడివి కాబట్టి నీకు దేవతలశక్తి మీద విపరీతమైన విశ్వాసం ఉండడం సహజమే. కాని దేవాది దేవులు కూడా పురోగమనశీలమైన కాలాన్ని వెనక్కి మళ్లించలేరు. కావాలంటే నీకు ధర్మదేవత దర్శనం యిప్పిస్తాను. లేదా ఇంకేదేనా సహాయంకావాలంటావా? చెప్పు, చేస్తాను.

మాన : అక్కర్లేదు. ఆవిడని చూపిస్తే చాలు. ఆవిడ నాకేదో దారి చూపిస్తుంది. ధర్మదేవత ఏం చెయ్యమంటే అది చేస్తాను.

న. వ్య : అయితే పద.

(పావు నిమిషం జంత్రసంగీతం)

౪

(ప్రకటన : నవ్వీన వ్యక్తి, అనగా ఆనందం, తన వాగ్దానం ప్రకారం శరీరంలేని మనిషిని న్యాయమూర్తి సమక్షానికి తీసుకెళ్లాడు)

మాన : ధర్మదేవతా! నిన్ను సందర్శించడానికి నేను ప్రచండమైన తపస్సు చేశాను. వర్ణనాతీతం నేను పడుతున్న క్షోభ.

న్యా : మళ్లీ వచ్చావెందుకు మానవుడా? ఈ మారు నువ్వు తెచ్చిన అభియోగం ఏమిటి?

మాన : నా శరీరం దగ్ధమైపోయింది. నేను నిలవడానికి నీడలేదు. మీ రిచ్చిన అయిదేళ్ళూ తీసుకున్నా తీసుకోండి గాని నిరాశ్రయంగా నన్ని అనంతవిశ్వంలో పరిభ్రమించ నివ్వకండి.

న్యాయ : మొదటి సంగతి ఆ అయిదేళ్లూ నే నిచ్చినవి కావు. రెండోది వాటిని తీసుకొనే శక్తి గాని, అధికారంగాని నాకు లేవు.

మానవుడు : మరి నన్నిప్పుడేం చెయ్యమన్నారో మీరే చెప్పండి. జీవితంనుంచి నేనొక కాంది శీకుణ్ణయిపోయాను. ఇంకొకడి బతుకు నేను బతక లేను. ఎందుకు నాకీ అయిదేళ్లు?

న్యా : పోనీ, ఇది చెప్పూ. ఇంకో కొత్త బతుకు ప్రారంభిస్తావూ?

మాన · అంటే, నాకు బోధపడలేదు. ఈ అయిదేళ్ల కాలంలో ఇంకో కొత్తబతుకు ఎలా సాధ్యమవుతుంది నాకు?

న్యా : అయిదేళ్లే అన్న పరిమితి తొలగిస్తాను. నీయిష్టం వచ్చిన శరీరంలో నువ్వు ప్రవేశించు.

మా : వద్దు తల్లీ వద్దు. న న్నీజన్మదుఃఖపు చెరనుండి విడిపించు.

న్యా : జన్మరాహిత్యమే! అదిమాత్రం నన్న డక్కు. ఆ వరం నేనివ్వలేను. నీకో జీవితాన్నివ్వ గలను. నీకో శరీరాన్ని చూపించగలను. అంతే గాని జన్మ రాహిత్యాన్ని ప్రసాదించే శక్తి నాకు లేదు.

మాన : దేవతలు తమ అశక్తిని నాదగ్గర చెప్పు కుంటున్నారంటే నవ్వాలో ఏడవాలో నాకు తెలియలేదు. కానియ్యండి, జరిగిన పొరపాటేదో జరిగిపోయింది. నేను భూలోకానికి పోతున్నాను. ఏదో ఒక శరీరంలో దూరుతాను. ఏదో ఒక బతుకు ఎలాగో ఒకలాగ బతుకుతాను. ఎప్పుడు మీరు పిలిపించుకుంటే అప్పుడు వస్తాను. ఇప్పుడు నాకు బోధపడింది. నేను మీ చేతిలో ఎలా ఆట వస్తువునో, ఇంకొకడి చేతిలో మీరు అలా ఆట వస్తువులు. ఆ ఇంకొకడు మరొకడి చేతిలో. ఆ మరొకడు వేరొకడి చేతిలో. ఇలాగ ఇది అనంతం.

న్యా : సృష్టి రహస్యం అంతా ఇంతే. ఇక చెప్పు మానవుడా. ఏ శరీరంలో ప్రవేశిస్తావు?

మాన : అన్ని శరీరాలూ ఇప్పుడు నాకొకటే. దేవతల్లోనూ మానవుల్లోనూకూడా నాకు నమ్మకం పోతోంది.

న్యాయ : ఓయి మానవుడా, నువ్వు దేవతలని నమ్మకపోతే పోయావుగాని మానవత్వంమీద విశ్వాసాన్ని మాత్రం విసర్జించకు. నిజమే. నీకు దేవతలవల్ల అన్యాయం జరిగింది. ధర్మదేవతని నేను క్షమించమని కోరుతున్నాను. మానవుడా! దేవతలు నీక్షమాపణ కోరుకుంటున్నారు. క్షమిం చవూ?

మాన : ఎంతమాటన్నావు తల్లీ. ఇదిగో చేతులు జోడించి మొక్కుతున్నాను. ఈ అల్పమానవుడా దేవతలను క్షమించవలసినవాడు. అంతమాట అనకు తల్లీ. నాకు సెలవిప్పించు, నేను భూలోకానికి పోతాను.

ధర్మదేతలు : ఇందుచేతనే దేవతలు మానవులని ప్రేమిస్తారు. ఈ హృదయ వైశాల్యాన్ని చూచి ! ఓ నరుడా నీకు వరమిస్తున్నాను. నీకు ఎవరిలాగ బతకాలని వుందో కోరుకో.

మాన : నాకు నా లాగ తప్ప ఇంకో విధంగా బతకాలని లేదు. అది అసాధ్యమని తేలిపోయింది. ఇక ఏ బతుకైతే నేం ? ఎలాగూ కొత్త జీవితం ప్రారంభించాలి కాబట్టి సరికొత్త జీవితమే మొదలు పెడతాను. నన్నో అమ్మ కడుపులో పారెయ్యి తల్లీ. అదే నేను కోరే వరం.

ధర్మ : అదిగో మళ్లీ నాకు లేని శక్తి సామ ర్థ్యాన్ని నాకాపాదిస్తున్నావు. నిన్ను తిరిగి నేను

సృష్టించలేను. శిశువుగా జీవితాన్ని ప్రారంభిస్తానన్నావుకనుక ఇదుగో విను. నీకు పూర్ణాయుర్దాయం ఇస్తున్నాను. ఈ క్షణంలో భూలోకంలో ఒక అమ్మాయి ప్రసవిస్తోంది. కాని ప్రాణం లేని శిశువు అది. అతి కష్టంమీద వైద్యుడు ఆ శిశువుని పైకి తీశాడు. ఆ బిడ్డ శరీరంలో నువ్వు ప్రవేశించి బ్రతుకుని ప్రారంభించు.

మాన: మహాప్రసాదం దేవీ.

(అరనిమిషం జంత్ర సంగీతం)

ప్రకటన: భూలోకంలో, ఆంధ్ర దేశంలో, ఒక ప్రసూతి వైద్యశాలలో ఆపరేషన్ గది. ఒక అమ్మాయి మృత శిశువును ప్రసవించింది. క్లోరోఫారం నిద్రనుంచి మేలుకుంటోంది. చిన్న మూలుగు. పక్క పెద్ద డాక్టరు నిలుచున్నాడు. మిగిలిన వాళ్లు కొంచెం దూరంగా వున్నారు.

డాక్టరు: భయం లేదమ్మా. నీకేం ప్రమాదం లేదమ్మా. అంతా అయిపోయింది.

అమ్మాయి: (నీరసంగా) ఏమయింది డాక్టరు గారూ! నా బిడ్డను చూపించరా?

డాక్టరు: చూదువుగానిలే అమ్మా! మొదట నీవు విశ్రాంతి తీసుకో.

అమ్మాయి: ఇది చెప్పండి డాక్టరుగారూ? ఏం పిల్ల? మొగాడా, ఆడదా?

డాక్టరు: మొగపిల్లడే నమ్మా. కళ్లుమూసుకో అటు చూడకు.

అమ్మాయి: అబ్బాయి కదలడేమండీ! ఏడుపు వినబడదేం?

డాక్టరు: ఏం చెప్పమంటావమ్మా? నువ్వు ధైర్యంగావుండాలి.

అమ్మాయి: చెప్పండీ. ఫరవాలేదు. చెప్పండీ. అబ్బాయి చచ్చి పోయాడు, అంతేనా?

డాక్టరు: ఇంకా ఆశ లేకపోలేదు. మా ప్రయత్నాలు మేం చేస్తాం. కళ్లు మూసుకుని పడుకో అమ్మా. మాట్లాడొద్దు. కదలవద్దు. మెదలవద్దు.

అమ్మాయి: (దుఃఖంగా) నాకు తెలుసు. చచ్చి పోయాడు. లాభంలేదు. చచ్చిపోయాడు.

మానవుని గొంతుక: నేను చచ్చిపోలేదు. నమ్మండి. నేను బతికే ఉన్నాను.

(శిశువు రోదనధ్వని కెవ్వుమని వినిపించి క్రమంగా ఫేడౌట్.)

(ఈ నాటిక 4-10-48 ని ఆల్ ఇండియా రేడియో మద్రాసు కేంద్రము నుంచి ప్రసారం చెయ్యబడింది. పదిహేను నిమిషాలలో ఇమడడానికిగాను దీనిలోని కొన్ని సంభాషణ భాగాలు క్రమభంగం లేకుండా గ్రంథకర్త అనుమతితో తొలగించబడినవి.)

ఇలలో ఎందరు రాజులు?

ఈజిప్టు రాజు ఫరూక్‌ని ఎవరో అడిగేరట: "ఇంకో యుద్ధం వస్తే ఈ భూమ్మీద ఎందరు రాజులు మిగులుతా"రని.

"అయిదుగురు" అని జవాబిచ్చాడు ఫరూక్ రాజు.

"ఎవరెవరు?"

"ఒకడు బ్రిటిష్ రాజు. మిగిలినవాళ్ళు ఆఠీన్, ఇస్పేట్, డైమాన్, కళావర్ రాజులు!"

Source: Press Academy Website, Telugu Swatantra Magazine, Oct 1948

Disclaimer: This SELECTIVE topic/article/write-up of Sri Sri gaaru is nostalgic. It has been posted here to increase the availability of some rare, forgotten and precious material for appreciation by a wider audience.

No intention what so ever of copy right violation is involved.

Request for removal of any copyrighted material, by the owner, will be promptly complied with due apologies.

Maganti Vamsi Mohan
http://www.maganti.org/